

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Rácz Géza*

Cím: *A 4-es villámoson*

Forrás: *Budapesti Hírlap*

Bp.

1919. II. 16.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő

"1919"

Személv

A 4-es villámoson

Budapest, febr. 15.

Vasárnap délelőttönként, ha szép az időjárás, télen-nyáron a ligetben szoktam sétálni. A múlt vasárnap azonban elhatároztam, hogy séta helyett egyszer körforgalmi kocsira ülök, hogy megtekintsem kissé a fővárost. A

Teréz-körút

és Podmaniczky-utca keresztezésénél szálltam fel a villámosra. A Teréz-körúton végig egészen az Andrássy-utlig csak a házakban gyönyörködtem, az Andrássy-uti megállótól kezdve azonban már nem nagyon érdekelték a bérpaloták, mert két szép fiatal hölgy szállott fel a kocsira. A nagy tolongásban mellém kerültek, úgy hogy akaratlanul is fölтанuja voltam beszélgetésüknek. Arról diskuráltak, hogy újév óta folyton francia nevelőnőket keresnek gyermekeik részére, de egvelőre hiába, mert a francia kisasszonyokat már decemberben valósággal szétkapkodták a gazdag s jobb módú családok. A barna hölgy már 200 koronát is ígért hónaponta a lakáson és teljes ellátáson kívül, de mindenhol azt felelték, hogy teasék várni még egy kis ideig, most nincs elfogyott. Ülnek ugyan kisasszonyok az elhelyező intézetekben, de ezek töbnyire csak németül beszélnek, a német kisasszonyokat azonban nem nagyon keresik e pillanatban. Bővebb információt nem szerezhettem, mert az

Erzsébet-körút

elejére értünk. Itt leszálltak a hölgyek és már-már a Rákóczi-ut mozgalmasságában kezdtem gyönyörködni, a mikor a Perronon álló egyik érdekesen ösz férfit *Adj Isten kolléga!* megszólítással üdvözölte az a fiatal ember, a ki most kapaszkodott föl a villámosra.

— Hová kedves kolléga?

— A Ferencvárosba megyek egy szobaasszonyhoz, mert a feleségem most hallotta, hogy tegnap

este érkezett oda egy leány valamelyik szomszéd faluból.

További beszélgetésükből megtudtam, hogy az érdekesen ösz férfi öt, a fiatalabbik hat hét óta nem tud szobaleányt szerezni felesége részére, pedig már kívülről is tudják az önszróságok által földolt leckét, a mely abból áll, hogy: ha a cselédszervezőnél vagy és azt látod, hogy nemcsak nagysága, hanem véletlenül háztartási segédmunkásnő is tartózkodik a *teremben*, ne csinálj titkot belőle, hogy a nagy befizetésért és a jó kiadós kosztért mindössze azt *kérjék* tőle, hogy ne idegenkedjék egy kis takarítástól, ha elérkezik a szobatisztogatás ideje. *Szóval nincs cseléd...*

A Ferenc-körút

ama részén jutottam a két polgártárs eszmecseréje révén erre a konkluzióra, a honnan már csak egy ugrás a Boráros-tér. Itt barátságosan elváltak egymástól a kártársak, én pedig egy öreg ur szavaira kezdtem figyelni, a ki azt újságolta egy *nyugalmozott pénzügyi tanácsosnak*, — mert hogy az volt, bármilyen összegbe mennék fogadni — hogy a mikor reggel belépett rendes kávéházába és azt kérdezte, hogy: *no, mi nincs ma, mi nincs ma?* — azt felelték, hogy ma nincs kávé, nincs vaj, nincs csokoládé. Mégis pompás reggeliben volt része, mert a tea, a melyet fölsozoltáltak, igazi eperfalevélből, a hozzáadott rum hamisítatlan — málnaszörpökből készült, vaj helyett pedig kapott két — *datolyát*. Tovább nem figyelhettem, mert a

Duna-sor

egyik népes állomásához érkeztünk, itt pedig két kisasszonyka arról kezdett csevegni, hogy ha a jövő héten lenne *jég, föltétlenül korcsolyázni fognak*, mert azt hallották, hogy az *idén kevésbé vegyes a társaság, mint a múlt évben volt*, a mikor tömegesen jelentek meg olyanok is a pályán, a kik azelőtt nem is tudtak korcsolyázni és csak a fagyaltban látták a jeget, de még sem hiányoztak soha,

mert *hogy a jégen voltam ma délután...* E beszélgetés közben a

Nádor-utca

lúnt föl a szemhatáron. Le akartam szállni a villámosról, de elhatározásomat egy pillanat alatt megváltoztattam, mert megint egy szép asszony szállt föl a kocsira, ezuttal egy éltesebb hölgy társaságában.

— Ugy-e, mondtam neked mama, hogy mindig otthon hagyja, de nem hitted el — szölt szemrehányóan a mamájához a fiatal asszonyka, adig hogy állást foglalt a kocsiban. Elárulom Önöknek, hogy egy pár 30.000 koronás briliáns fülbevalóról volt szó, a melyet öngnagsága egyik volt iskolatársnője e napokban kapott ajándékba, de az *után* nem visel, mert még nem tartja — *időszerűnek*. Abból sem csinált titkot, hogy barátnői közül nagyon sokan a *minél egyszerűbb ruha viselését kezdik kultiválni*, mert — te is hallottad ugy-e mama? — a *háboruban népszerűsége jutott feltűnő toalettek tavaszra feltétlenül kimennek a divatból*. Körül akartam nézni a kocsiban, hogy csakugyan egyszerűbbek-e a toalettek, de lehetetlen volt mert a

Váci-körút

sarkán, közvetlenül a kocsivezető mellett az egyik *utas „hazudik, maga lókött meg engem és nem én önt” megjegyzéssel arcul vágta a másik utast*, a mint éppen jegyet akart váltani. A kocsiban természetesen nagy fölfordulás keletkezett és ezért hevesebbnek tartottam, ha máskorra halasztom a toalettek és a város megszembőlését. Közben ugvis a

Teréz-körút

elé érkeztünk s itt le is szálltam a villámosról. A mikor ismét az aszfallon voltam, az volt a legelső gondolatom, hogy, mint a körforgalmin is hallottam, sok-sok minden megváltozott a legutolsó hetekben, csak azok a *szokások* változnak meg nehezen, a melyek a villámosokon vannak olyan régóta divatban...

Rácz Géza.